

Arrest

nr. 127 924 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 25 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 226.065 van de Raad van State van 15 januari 2014 dat het arrest nr. 97 415 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 februari 2013 vernietigt en de zaak verwijst naar een anders samengestelde kamer van de Raad.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het verzoekschrift en de bijlagen blijkt het volgende:

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 3 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner van een Belg.

Op 3 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de eerste en de tweede bestreden beslissing, met name enerzijds de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan verzoeker gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 werden ter kennis gebracht op 25 september 2012.

Deze beslissingen luiden als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2012 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch ontoereikend noch regelmatig zijn. Er werden interimcontracten, van de Belg, voorgelegd van 05.12.2011 tot 26.02.2012.

Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van drie worden aangetoond en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit deze loonfiches blijkt dat de Belg een gemiddeld maandelijks inkomen €978, 78 verwerft. Aangezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bestaansmiddelen van de Belg ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zijn de hierboven bewezen bestaansmiddelen niet voldoende.

Bovendien werd de armoederisicogrens voor een huishouden van twee volwassenen vastgelegd op € 1459,50 en aangezien het maandelijks inkomen van de Belg ver onder deze grens ligt, loopt betrokkene een verhoogde kans om te laste te vallen van de openbare overheden.

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

Op 8 augustus 2012 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente en ontvangt een document bijlage 15.

Verzoeker ontvangt het bericht dat hij om een elektronische kaart mag komen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 26 oktober 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 5 november 2012.

Er werd geen nota ingediend en geen administratief dossier

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Verzoeker heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet de Raad er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Onderhavig beroep heeft als voorwerp de beslissing van de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgrond waarop de verweerder zich hiertoe steunt is artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Verzoeker verwijst in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel naar rechtspraak waarin wordt gesteld dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten één beslissing met één motivering betreft. Het komt de Raad evenwel toe om te onderzoeken of het werkelijke voorwerp van het beroep bestaat uit één enkele dan wel meerdere, van elkaar te onderscheiden beslissingen.

De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de gemachtigde toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dusdanig recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel

om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

De bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* – de bijlage 20 – worden ter kennis gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

3.2.1. *“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

“aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen’.

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 54, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu. Het verschil met de zaak van verzoeker is dat in de door de RW beoordeelde zaak met betrekking tot het bevel nog wel naar artikel 7 vreemdelingenwet als wettelijke basis werd verwezen maar dan zonder enige motivering, terwijl in de zaak van verzoeker zelfs deze verwijzing naar de wettelijke basis verdwijnt.

De RvV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

“... De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1 991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1 991 verplichten de administratieve overheid ertoe in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur " (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RvV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te

geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(-r-

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing in haar geheel dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2.2. Verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend en geeft ook ter terechtzitting geen repliek.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.2.4. Verzoeker stelt in essentie dat de gemachtigde bij de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden een discretionaire bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zodat dit bevel een eigen wettelijke basis en een eigen motivering vereist. Verzoeker leidt een

schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet af uit het feit dat *in casu* iedere motivering voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van vreemdelingenbesluit, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit deze bewoordingen kan, zoals verzoeker pertinent opmerkt, geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt *in casu* in de ‘bijlage 20’ als volgt gemotiveerd: *“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”*. De overige motieven die in de ‘bijlage 20’ zijn opgenomen, hebben betrekking op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en niet op het bevel om het grondgebied te verlaten die, zoals hoger besproken, een van de weigeringsbeslissing onderscheiden administratieve rechtshandeling uitmaakt.

Samen met verzoeker dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de voorliggende zaak in de akte van de beslissingen van 3 augustus 2012, betekend onder de vorm van een bijlage 20, geen redenen - zij het juridische dan wel de feitelijke overwegingen - heeft aangegeven op basis waarvan hij heeft beslist dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Zoals onder punt 3.1. reeds werd gesteld, laat het feit dat de gemachtigde het verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft geweigerd niet toe automatisch te besluiten dat verzoeker niet legaal in het Rijk verblijft. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is gelet op het gestelde in artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit inderdaad een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (*cf.* RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Door in de voorliggende zaak over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite, is de gemachtigde dan ook tekort gekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het gebrek aan formele motivering van dit bevel verhindert verzoeker om zich met kennis van zaken te kunnen verdedigen tegen deze beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te vermelden die in dat geval werd toegepast.

De verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2012. De overige tegen deze beslissing aangevoerde schendingen hoeven niet verder te worden onderzocht. De Raad dient er, gelet op hetgeen in punt 3.1. werd besproken, evenwel op te wijzen dat de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins de onwettigheid impliceert van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Een verder onderzoek van de middelen, waarin verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden viseert, is dan ook vereist.

3.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

3.3.1. *“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 52, §4, 5de lid en 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 42 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.*

Artikel 42§1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend.

Artikel 52§4, 5de lid van het KB Vreemdelingen bepaalt dat indien de Minister het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de wet, de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geeft.

Artikel 119 van het KB Vreemdelingen bepaalt dat 'telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij ..., hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of om het even welk verblijfsdocument hem een document overeenkomstig het model 15 moet afgegeven worden.

Op 8 augustus 2012 biedt verzoeker zich aan bij de dienst vreemdelingenzaken te Antwerpen omdat die dag de termijn van zes maanden voor het nemen van een beslissing in verband met zijn verzoek tot verblijf verstrijkt. Hij ontvangt de bijlage 15 waarin bevestigd wordt dat hij zich aangeboden heeft om zijn elektronische vreemdelingenkaart af te halen.

Er wordt aldus geen weigeringsbeslissing meegedeeld. Integendeel, verzoeker heeft de gevraagde 1 7 euro betaald en zijn pasfoto's afgeven en er werd hem meegedeeld dat hij binnenkort zijn verblijfskaart kan komen halen (stuk 1 -2).

Op 19 augustus 2012 is verzoeker zijn vreemdelingenkaart gaan afhalen bij de dienst vreemdelingenzaken te Antwerpen.

Verzoeker is meer dan een maand in het bezit geweest van zijn verblijfskaart.

Deze verblijfskaart werd afgenomen na het ontvangen van de hier bestreden beslissing op 25 september 2012.

Het afgeven van een verblijfskaart na verloop van de termijn van zes maanden impliceert de erkenning van het verblijfsrecht. Dit impliceert eveneens dat er terzake een positieve beslissing was genomen, minstens en alleszins dat de Minister niet binnen de termijn van zes maanden een beslissing had genomen wat moet impliceren dat het recht op verblijf conform vermeld artikel 52 van het KB erkend is.

Op deze beslissing kan door een latere kennisgeving niet worden teruggekomen zonder schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, artikel 52 en 11 9 van het KB Vreemdelingen.

Minstens en ondergeschikt dient aanvaard te worden dat de hier bestreden beslissing die op 25.09.2012 betekend wordt geen gelding meer kan hebben, zelfs wanneer zij effectief zou genomen zijn voordat de termijn van zes maanden was verstreken, daar zij moet beschouwd worden als ingetrokken door de aflevering van de verblijfskaart op 1 9 oktober 2012.

Er is geen enkele geldig denkbare wettige reden waarom de beslissing van 03.08.2012 die blijkens de gegevens om 13u45 aan de gemeente Antwerpen zou zijn overgemaakt, niet aan verzoeker ter kennis is gebracht op 8 augustus 2012 toen hij zich heeft aangeboden. Dit is ondertussen al vijf dagen nadat de beslissing werd overgemaakt.

Het is alleszins erg merkwaardig dat de beslissing van 3 augustus 2012 die diezelfde dag werd overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken te Antwerpen niet ter kennis werd gesteld zowel op het ogenblik dat verzoeker bijlage 15 heeft ontvangen als op het ogenblik dat verzoeker zijn verblijfskaart heeft ontvangen.

De bestreden beslissing is bijna twee maanden later ter kennis gebracht, om meer concreet te zijn vijftig dagen nadien.

Alleszins zijn in casu ook het rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel geschonden daar verzoeker ervan kan uitgaan dat een beslissing die aan een termijn is gebonden en die zou aanwezig zijn geweest bij de dienst vreemdelingenzaken te Antwerpen, binnen die gebonden termijn aan hem ter kennis wordt gebracht. De rechtzekerheid impliceert dat aan een termijn gebonden beslissingen ook binnen die termijn ter kennis worden gebracht, daar dit anders de deur openzet voor grote rechtsonzekerheid daar de rechtsonderhorige anders geen enkele controle kan uitoefenen op het nemen van tijdige beslissingen door de administratie.

In verband met het rechtzekerheidsbeginsel stelt Opdebeek:

'In de rechtspraak wordt vrij algemeen aangenomen dat de rechtszekerheid een algemeen rechtsbeginsel is waaraan zowel het regelgevende als het individuele overheidsoptreden kunnen worden getoetst. ... Die toepassing zal niet zelden gebeuren in samenhang met andere behoorlijke regels, waarbij een schending van het rechtzekerheidsbeginsel evenzeer zal kunnen worden uitgelegd als een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur die betrekking hebben op ondermeer de ... kennisgeving van de bestuurlijke beslissing.'

(I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 31 6 en p. 31 8).

De kennisgeving van de bestreden beslissing vijftien dagen na haar ontvangst en de niet-kennisgeving ervan op de laatste dag van de termijn ondanks het feit dat de beslissing zou genomen geweest zijn is een evidente schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

In verband met het vertrouwensbeginsel stelt Opdebeek:

'De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan... Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Raad van State, maar ook in die van het Arbitragehof.'

(I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 320).

De toezegging aan verzoeker op 8.8.2012 dat hij zijn verblijfskaart kon komen afhalen, de afgifte van de verblijfskaart op 1 9.08.2012 en dus het recht op verblijf kan niet ongedaan gemaakt worden zonder schending van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker is meer dan een maand in de waan geweest dat hij recht had op een verblijf in België van meer dan drie maanden op basis van de afgifte van zijn verblijfskaart en de niet kennisgeving van de bestreden beslissing."

3.3.2. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker op 7 februari 2012 een aanvraag heeft ingediend van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie, als partner van een Belg en dat een beslissing werd genomen op 3 augustus 2012. Dit is binnen de voorziene termijn van zes maanden.

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt onder meer als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]"

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG (zie de wetten van 25 april 2007 en 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet) en deze bepaling dient dan ook in het licht hiervan te worden geïnterpreteerd. Uit artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG volgt dat het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, dient te worden erkend binnen de zes maanden na de aanvraag door middel van "de afgifte van een document, 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' genoemd". Er blijkt aldus dat volgens de wil van de Europese wetgever de afgifte van de verblijfskaart is inbegrepen in de voorziene termijn van zes maanden vanaf de aanvraag.

De door verzoeker in het middel naar voor geschoven piste als zou hem een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie moeten worden afgegeven of terecht zou zijn afgegeven omdat de eerste bestreden beslissing hem niet werd ter kennis gebracht binnen de voorziene termijn van zes maanden, kan niet worden gevolgd.

Allereerst dient erop te worden gewezen dat de verweerder in deze zaak vaststelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Daarnaast stelt de Raad vast dat artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG, op zichzelf genomen, niet voorzien in een vervaltermijn bij het verstrijken waarvan de beslissing wordt geacht positief te zijn, laat staan dat wordt voorzien in een vervaltermijn die inhoudt dat de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing recht geeft op de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat *“geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”*. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.

In casu blijkt uit de bijlagen bij het verzoekschrift dat verzoeker zich op 7 februari 2012 heeft aangeboden bij de gemeente om een aanvraag in te dienen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als partner van een Belgische onderdaan. De eerste bestreden beslissing werd genomen op 3 augustus 2012, zijnde binnen de termijn van zes maanden vanaf de aanvraag. Derhalve diende op grond van artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit aan verzoeker niet alsnog de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie te worden afgegeven.

De omstandigheid dat verzoeker *in casu* op 8 augustus 2012, toen hij zich aanbood aan het loket, een bijlage 15 heeft ontvangen en bij brief van 18 augustus 2012 werd uitgenodigd om een nieuwe (niet nader bepaalde) elektronische kaart te gaan afhalen, brengt niet mee dat verzoeker in strijd met de beslissing genomen op 3 augustus 2012 door de bevoegde overheid, wel een recht zou hebben op verblijf als familielid van een burger van de Unie of van een Belg terwijl hij nochtans niet aan de voorwaarden daartoe voldoet. De omstandigheid dat aan verzoeker een bijlage 15 werd afgeleverd en dat hij bij brief van 18 augustus 2012 werd uitgenodigd om een nieuwe elektronische kaart te gaan afhalen, doet geen rechten ontstaan in zijn hoofde, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Evenmin doet de afgifte zelve van de verblijfskaart op 19 augustus 2012 in hoofde van de verzoeker een recht op verblijf ontstaan. Er dient op immers op te worden gewezen dat *“de afgifte van deze of gene verblijfskaart”* een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065; RvS 5 januari 2012, nr. 271.116).

Artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.

Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en denkt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de vijfenveertig dagen niet overschrijden.”

Als gevolg van het feit dat verzoeker zich op 8 augustus 2012 is gaan aanbieden bij de gemeente, werd hem op 19 augustus 2012 de verblijfskaart afgeleverd. Deze verblijfskaart creëert echter, zoals hoger gesteld, verder geen rechten in zijn hoofde.

3.3.3. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Uit het verzoekschrift en de bijlagen ervan blijkt dat de gemeente aan verzoeker een bijlage 15 heeft

afgeleverd toen hij zich is gaan aanbieden op 8 augustus 2012, terwijl er al een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen was. De omstandigheid dat die beslissing hem slechts later ter kennis werd gebracht, kan niet worden beschouwd als een schending van het vertrouwensbeginsel.

Bij het indienen zijn aanvraag op 8 februari 2012 behoorde verzoeker te weten dat hij de nodige stukken diende voor te leggen teneinde aan te tonen dat hij zich in de wettelijke voorwaarden bevindt om een recht op verblijf als familielid van een Belg te genieten en dat de door hem verstrekte gegevens door het bestuur vervolgens zouden worden onderzocht in het licht van deze voorwaarden. Bijgevolg kon hij uit het loutere feit dat hij een aanvraag indiende en het niet binnen de zes maanden ter kennis brengen van een beslissing ter zake, niet het vertrouwen putten dat zijn aanvraag ingewilligd was. Te meer daar de Belgische wetgever, zoals hierboven reeds gesteld, er expliciet voor geopteerd heeft om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert.

De Raad wijst er op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de eerste bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de latere handelingen van de gemeente, met name door verzoeker in weerwil van de weigeringsbeslissing van 3 augustus 2012 een bijlage 15 op 8 augustus 2012 en later ook de verblijfskaart op 19 augustus 2009 af te leveren, de onregelmatigheid van de reeds tevoren genomen weigeringsbeslissing van 3 augustus 2012 zouden kunnen impliceren. De beslissing tot weigering van verblijf is immers genomen op een moment dat nog helemaal geen sprake was van een bijlage 15 of het afleveren van een F-kaart aan verzoeker.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Uit geen enkele wetsbepaling kan worden afgeleid dat de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan verzoeker kon worden toegestaan omdat er hem binnen de zes maanden geen beslissing ter kennis werd gebracht. Het later afleveren van de bijlage 15 en de verblijfskaart kan, zoals hierboven besproken, de regelmatigheid van de eerste bestreden beslissing niet in het gedrang brengen.

3.3.4. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.4. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

3.4.1. *“DERDE MIDDEL: schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 52 § 4 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1 991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing stelt geheel ten onrechte dat uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend nog regelmatig zijn. Deze motivering is foutief aangezien de echtgenote van verzoeker op 01.07.2009 een arbeidsovereenkomst heeft afgesloten voor onbepaalde tijd met MANPOWER BELGIUM (stuk 6). De tewerkstelling bij Manpower Belgium- blijkt eveneens uit het attest van tewerkstelling 201 1 en het attest van tewerkstelling 2012 waarin bevestigd wordt dat zij werd tewerkgesteld van 03/01/2011 tot*

31/12/2011 en van 05/01/2012 tot 31/08/2012 (stuk 4-5). Hieruit blijkt dat de echtgenote elke maand heeft gewerkt in het jaar 2011 en 2012.

De motivering dat de bestaansmiddelen noch stabiel noch toereikend nog regelmatig zijn is dan ook op niets gestoeld en compleet foutief.

De bestreden beslissing stelt verder dat uit de loonfiches van de Belg een gemiddeld maandelijks inkomen van 978,78 euro blijkt.

Ook deze motivering is foutief.

Uit de loonfiches van haar tewerkstelling blijkt dat zij voor het jaar 2012 voor de maand januari 1339,79 euro, voor februari 1520,56 euro, voor maart 1572,66 euro, voor april 1561,81 euro, ... heeft verwerfd.

De beslissing besluit dat ook ten onrechte en foutief dat geen inkomen van 120% leefloon voorhanden is.”

3.4.2. Er wordt herhaald dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn noch stabiel noch toereikend noch regelmatig.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker meent dat de motivering van de eerste bestreden beslissing foutief is aangezien verzoekers echtgenote een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft afgesloten en tewerkgesteld is, dat ze elke maand gewerkt heeft in de jaren 2011 en 2012 zodat zij wel stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft en dat uit de loonfiches blijkt dat zij voor het jaar 2012 maandelijks meer verdiende dan het inkomen vermeld in de eerste bestreden beslissing.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch ontoereikend noch regelmatig zijn. Er werden interimcontracten, van de Belg, voorgelegd van 05.12.2011 tot 26.02.2012.

Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van drie worden aangetoond en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit deze loonfiches blijkt dat de Belg een gemiddeld maandelijks inkomen €978, 78 verwerft. Aangezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bestaansmiddelen van de Belg ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26

mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zijn de hierboven bewezen bestaansmiddelen niet voldoende.

Bovendien werd de armoederisicogrens voor een huishouden van twee volwassenen vastgelegd op € 1459,50 en aangezien het maandelijks inkomen van de Belg ver onder deze grens ligt, loopt betrokkene een verhoogde kans om te laste te vallen van de openbare overheden.

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoeker interimcontracten heeft voorgelegd van zijn Belgische partner van 5 december 2011 tot 26 februari 2012 en inkomsten van drie maanden onder de vorm van loonfiches waaruit blijkt dat zijn partner een gemiddeld maandelijks inkomen verwerft van 978, 78 euro. Verzoeker betwist niet dat deze informatie werd voorgelegd.

In het middel verwijst verzoeker naar een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd van 1 juli 2009, een attest van tewerkstelling van 2011 waaruit blijkt dat zijn partner werd tewerkgesteld van 3 januari 2011 tot 31 december 2011, een attest van tewerkstelling van 2012 waaruit blijkt dat zijn partner werd tewerkgesteld van 5 januari 2012 tot 31 augustus 2012, loonattesten voor 2011 en 2012 waaruit blijkt dat zij voor de maanden januari tot en met april 2012 meer verdient dan 978, 78 euro. Verzoeker voegt deze stukken bij het dossier.

Uit de attesten van tewerkstelling 2011 en 2012, die bij het verzoekschrift worden gevoegd, blijkt dat deze werden opgesteld op 25 september 2012. Deze daten van na de bestreden beslissingen en konden dus onmogelijk vóór de bestreden beslissingen zijn meegedeeld aan het bestuur. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die daten van na de eerste bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De loonattesten voor 2011 en 2012, die bij het verzoekschrift worden gevoegd, daten eveneens van 25 september 2012 zodat hiermee evenmin rekening kon worden gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Het arbeidscontract dateert van 1 juli 2009 maar werd blijkens de eerste bestreden beslissing niet voorgelegd aan het bestuur en verzoeker ontkent dit geenszins, hij verduidelijkt niet dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Alleszins blijkt wel dat het bestuur ervan op de hoogte was dat verzoekers partner interim arbeid verricht en dit gegeven wordt niet betwist.

Verzoeker ontkent dus niet en kan niet aantonen dat het niet zo is, dat hij enkel interim contracten heeft voorgelegd van zijn Belgische partner voor de maanden december 2011, januari 2012 en februari 2012 en inkomsten van deze drie maanden waaruit blijkt dat zijn partner een gemiddeld maandelijks inkomen verwerft van 978, 78 euro, alleszins een gemiddeld inkomen dat ver ligt onder de armoederisicogrens van 1459, 50 euro voor twee volwassenen.

Nazicht van de bij het verzoekschrift gevoegde informatie geeft aan dat de Belgische partner van verzoeker voor deze maanden over een gemiddeld inkomen zou hebben beschikt van 1038, 3 euro, wat een verschil oplevert van 60 euro met het in de eerste bestreden beslissing vermelde bedrag. Dit verschil blijkt uit stukken die zoals gezegd en niet betwist, niet werden voorgelegd aan het bestuur en dit verschil brengt niet mee dat dit gemiddeld inkomen nu niet ver onder de armoedegrens voor twee volwassenen zou liggen of wel gelijk zou zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Door te verwijzen naar stukken die daten van na de eerste bestreden beslissing, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 4 oktober 1981 kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.5. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

3.5.1. *“VIERDE MIDDEL : Schending van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het gelijkheidsbeginsel tussen Non-EU met Non-EU en een Belg met Non-EU; De bestreden beslissing schendt art. 40 ter Vr.W. en het gelijkheidsbeginsel tussen een Non-EU met Non-EU en een Belg met Non-Eu wat betreft de gezinshereniging; Schending van het gelijkheidsbeginsel; discriminatie van de niet-EUer dewelke om gezinshereniging verzoekt; Het Hof van Justitie heeft in haar arrest van 4 maart 2010 uitspraak gedaan in de zaak Chakroun (C-578/08).*

Het Hof heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van de stabiele en regelmatige inkomsten rekening mag worden gehouden met nationale minimumlonen en pensioenen, maar deze bevoegdheid is niet onbepaald. Het Hof heeft op basis hiervan geoordeeld dat wel een bepaald referentiebedrag mag worden vastgesteld, maar dat de gezinshereniging niet zonder meer mag worden uitgesloten wanneer hier niet aan wordt voldaan zonder de individuele situatie van iedere aanvrager in concrete te beoordelen. Het Hof acht de huidige norm van 120 % niet conform de inkomenseis van de richtlijn 2003/86/EG.

Het betreft zonder twijfel een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer de regels voor gezinshereniging van een Non-EU met een Non-EU soepeler zijn dan deze van de Belg met een Non-EU.

De bestreden beslissing motiveert enerzijds dat uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn, anderzijds dat de bestaansmiddelen niet beantwoorden aan de inkomenseis van 120 % van het leefloon. De bestreden beslissing besluit dat verzoeker niet bewijst dat zijn echtgenote een inkomen heeft van meer dan 120 % van het leefloon.

De bestreden beslissing heeft niet in concreto geoordeeld, doch enkel het bedrag (120% van het leefloon) als norm vooropgesteld.”

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers aanvraag niet wordt afgewezen uitsluitend omdat het inkomen van de Belg niet gelijk is aan het bedrag van 120 % van het leefloon. Integendeel, uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt dat tevens werd geoordeeld dat uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt dat deze bestaansmiddelen stabiel zijn, toereikend of regelmatig. Er wordt op gewezen dat het *in concreto* gaat over inkomsten uit interim-arbeid gedurende drie maanden en dat er geen bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling wordt aangebracht, tevens wordt erop gewezen wat de armoederisicogrens voor een huishouden van twee volwassenen is en dat het maandelijks inkomen van de Belg ver onder deze grens ligt. Naast de verwijzing naar 120 % van het leefloon werd dus *in concreto* de individuele situatie van verzoeker in ogenschouw genomen, met name werd er op gewezen dat verzoeker slechts interim contracten voor de duur van drie maanden voorlegt, dat de interim arbeid per definitie slechts tijdelijk van aard zodat verzoeker met de bijgebrachte loonfiches niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon over een stabiel en regelmatig inkomen beschikt en daarnaast werd ook geoordeeld dat het tijdelijke inkomen van de referentiepersoon ver beneden de armoederisicogrens ligt voor het huishouden van twee volwassenen zodat verzoeker een verhoogde kans heeft om ten laste te vallen van de openbare overheden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet ingaat op de bovenstaande vaststellingen in de eerste bestreden beslissing, laat staan dat hij concreet aannemelijk maakt dat deze vaststellingen niet zouden volstaan in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Vervolgens vergelijkt verzoeker de situatie van een *“Non-EU met Non-EU”* met de situatie van een *“Belg met Non-EU”* en voert hij de schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Verzoeker verwijst in dit verband enkel naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Verzoeker brengt echter geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werd behandeld.

In de mate dat verzoeker kritiek uit op de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden zelve, komt zijn kritiek neer op wetskritiek terwijl de Raad niet bevoegd is om zich hierover te buigen.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 reeds heeft geoordeeld dat geen schending van de artikelen 10 en 11 van de grondwet voorligt *“in zoverre wordt aangevoerd dat er een onderscheid zou bestaan in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (GwH 121/2013, overweging B64.6.).

Verzoekers betoog laat dan ook niet toe om een schending van het gelijkheidsbeginsel of van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aan te nemen.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 augustus 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE